

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. Павликени, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАВЛИКЕНИ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катина Минева

при участието на секретаря **МАРГАРИТА ГУНЧЕВА**
като разгледа докладваното от Катина Минева Гражданско дело № 20234140100107 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД.

Ищецът излага твърдения, че страните по делото са страни по договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от ***.2020г., договор за лизинг от *** г. за Базови Аксесоари, договор за лизинг от *** г. за NOKIA *** и застрахователна полица № *** от ***.2020 г. за Застраховка „***“. Твърди, че ответникът не е изпълнил задълженията си по договорите, поради което, те били прекратени едностранно от ищцовото дружество на 09.11.2020 г., съответно на основание чл. 11, ал. 1 от общите условия на договор за лизинг и за договора за мобилни услуги на основание т. 19б от Общите условия. Посочва, че ответникът към 15.11.2020 година имал задължения за преходни периоди в размер на 118,19 лв., както и дължими лизингови вноски в общ размер на 208,4 лв. за период 15.10.2020-14.11.2020 г., от които сума в размер на 30,60 лв. по договор за лизинг от 08.07.2020 г. за Базови Аксесоари и сума в размер на 177,8 лв. по договор за лизинг от 08.07.2020 г. за NOKIA ***. Претендира се неустойка за предсрочно прекратяване на услуги в размер на 57.31 лева по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер *** от ***.2020 г., представляващи три месечни такси. Ищецът допълва, че претендираните задълженията за предходен период в общ размер на 118,19 лв. са обединени във фактура № ***/15.07.2020 г., фактура № ***/15.08.2020

г., фактура № ***/15.09.2020 г. и фактура № ***/15.10.2020 г. Посочил е, че задължението в размер на 45,71 лв. по фактура № ***/15.07.2020 г. е формирано по следния начин, дължимо за период 25.06.2020 г.-14.07.2020 г. по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер *** от 23.06.2020 г., сума в размер на 35,29 лв., представляващи непогасено задължение за абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги, сума в размер на 1,53 лв. вноски по договор за лизинг от 8.7.2020 г. за Базови Аксесоари и сума в размер на 8,89 лв. вноски по договор за лизинг от 8.7.2020 г. за NOKIA ***. Сочил, че за отчетния период 15.07.2020 г.-14.08.2020 г. ответникът не е заплатил сумата от - 32,33 лв., по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер *** от ***.2020 г., от която сума в размер на 17,92 лв., представляващи непогасено задължение за абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги, сума в размер на 1,53 лв. вноски по договор за лизинг от 8.7.2020 г. за Базови Аксесоари и сума в размер на 8,89 лв. вноски по договор за лизинг от 8.7.2020 г. за NOKIA *** и сума в размер на 3,99 лв. за застраховка. За отчетния период 15.08.2020 г. – 14.09.2020 г. се твърди, че ответникът не е заплатил сумата от 31,40 лв., по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер *** от ***.2020 г., от която сума в размер на 16,99 лв., представляващи непогасено задължение за абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги, сума в размер на 1,53 лв. вноски по договор за лизинг от ***.2020 г. за Базови Аксесоари и сума в размер на 8,89 лв. вноски по договор за лизинг от 08.07.2020 г. за NOKIA *** и сума в размер на 3,99 лв. за застраховка. Претендира се сума в размер на 8,75 лв., дължими за период 15.09.2020 г.-14.10.2020 г., представляващи частично задължение за лизингова вноски по договор за лизинг от 08.07.2020 г. за NOKIA ***. Уточнено е в исковата молба, че ответникът дължи и сума в общ размер на 208,40 лв., претендирана като лизингови вноски за период 15.10.2020 г.-14.11.2020 г., от която сума в размер на 30,60 лв. по договор за лизинг от 8.7.2020 г. за Базови Аксесоари и сума в размер на 177,80 лв. по договор за лизинг от 8.7.2020 г. за NOKIA ***. В следствие на неизпълнение на договорните му задължения за заплащане на дължимите суми се сочи, че на ищеца е начислена неустойка в размер на 57, 31 лв.- за предсрочно прекратяване на услуги по договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от ***.2020г., представляваща три стандартни месечни абонаментни такси.

Ищецът сочи, че за гореописаните вземания се е снабдил със заповед за изпълнение по ч.гр.д. № *** г. по описа на Районен съд ***, която е връчена на длъжника при условията на чл. 47 ал. 5 ГПК. Предвид изложеното отправя искане до съда да приеме за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 383,90 лева, формирано както следва: сумата от 118,19 лв. задължение за предходен период 25.06.2020 г.-14.10.2020 г., сумата от 208,4 лв., дължими лизингови вноски за период 15.10.2020 г.-14.11.2020 г. и сумата от 57,31 лв., неустойки за предсрочно прекратяване на услуги по договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от

***.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски за исковото и заповедното производство.

С отговора на исковата молба ответникът, чрез назначения си особен представител, оспорва предявените искове като неоснователни и недоказани. Възражава, че представените от ищеца фактури не установяват възникването на задължения за него за заплащане на далекосъобщителни услуги, с оглед характера им на частни свидетелстващи документи, които не са подписани от страните по тях. Възражава, че е налице неяснота и противоречие между договорите и фактурите относно начина на формиране на размера на отделните вземания, включително и относно претенцията за неустойка. Възражава срещу дължимостта на претендираната сума за неустойка, доколкото твърди, че не се доказва предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги по вина на ответника, а това сочи, че е предпоставка за надлежно упражняване правото за начисляване на неустойката. Посочва, че към датата на депозиране на исковата молба ***.2023 г. процесните договори са били прекратени, поради изтичане на сроковете им, поради което твърди, че за ответника не е налице задължение за заплащане на неустойка, дължима при предсрочно прекратяване на договора. Особеният представител изтъква, че по делото не са представени доказателства, касателно уведомяване на ответника за прекратяване на процесните договори предсрочно, поради което намира, че претендираната неустойка е недължима. На следващо място са изложени съображения и относно нищожността на неустоечните клаузи. Ответникът, чрез особения си представител оспорва валидността на неустоечната клауза в договора за мобилни услуги, като смята, че същата е с неравноправен характер, тъй като размера ѝ е равен или надхвърля размера на главното вземане за далекосъобщителни услуги. Релевира доводи за нейната нищожност, поради нарушаване на добрите нрави, доколкото неустойката излиза извън присъщите си функции. По тези съображения моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като прецени събраните доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Страните по делото са сключили договор за мобилни услуги от ***.2020 г., с предпочетен номер ***. Съгласно договора дължимата месечна абонамента такса е в размер на 16, 99 лв. до изтичане на първоначалния срок на договора, който е 24 месеца, а след този период е в размер на 29,99 лв. Срока за ползване на услугите 24 месеца. Страните са уговорили, че ако в този срок се прекрати ползването на услугите по вина или инициатива на абоната, същият дължи неустойка в размер на сумата от стандартните за съответния абонаментен план месечни абонаменти за всяка една СИМ карта до края срока. Уговорили са същото така, че в тази хипотеза, ако за ползване на

услугите е предоставено устройство, потребителят ще дължи разликата между цената му без абонамент по актуалната ценова листа на оператора към момента на прекратяване на договора за мобилни услуги и заплатената от абоната цена в брой или обща лизингова цена по договора за лизинг.

Страните са сключили и договор за лизинг, регламентиран от ОУ, имащ за предмет временното и възмездно ползване на мобилно устройство NOKIA *** с телефонен номер *** срещу лизингова цена от 264, 47 лв. с ДДС, с първоначална вноска в размер на 60.00 лв., платима към датата на сключване на договора и останалата лизингова цена платима на 23 месечни лизингови вноски, всяка в размер на 8,89 лв. С подписването на договора ответникът – лизингополучател е декларирал, че е получил лизинговата вещ. Съгласно чл. 12, ал. 1 от ОУ към договора за лизинг, при неизпълнение на задължението за плащане по него, лизингодателят може да обяви месечните вноски за предсрочно изискуеми, както и всички други суми, посочени в договора за лизинг. Според чл. 12, ал. 2 от ОУ месечните вноски и другите плащания стават предсрочно изискуеми в случай на прекратяване на договора за мобилни услуги сключен от лизингополучателя, както и в случай на забава в плащане на дължими съгласно договора за лизинг суми.

На ***.2020 г. страните са сключили помежду си още един договора за лизинг-за базови аксесоари, по силата на които, ищецът е предоставил на ответника за временно и възмездно ползване следните устройства –***, с обща лизингова цена в размер на 36, 77 лв., платима на 23 месечни лизингови вноски, всяка в размер на 1, 53 лв. С подписването на договора за лизинг ответникът – лизингополучател е декларирал, че е получил съответните лизингови вещи. Съгласно чл. 12, ал. 1 от приложимите ОУ, при неизпълнение на задължението за плащане по него, лизингодателят може да обяви месечните вноски за предсрочно изискуеми, както и всички други суми, посочени в договора за лизинг.

Видно от застрахователна полица с номер *** с начална дата на покритие ***.2020 г. ответникът се е задължил да заплаща месечна застрахователна премия в размер на 3.99 лв. за застраховано устройство NOKIA *** с IMEI ***, съгласно условията за плащане на абонаментния му план към ищеца.

При сключването на процесния договор за мобилни услуги ответникът с нарочна декларация – съгласие е декларирал, че е получил подписан екземпляр от приложимите към него Общи условия на мобилния оператор. Според чл. 23 б. "б" от ОУ месечният абонамент осигурява достъп на потребителя до услугите, за които е сключен индивидуалния договор, като същият се предплаща ежемесечно, в размери съобразно избрания абонаментен план. В чл. 26 от ОУ е предвидено, че потребителят по индивидуален договор заплаща ползваните от него услуги въз основа на фактура,

която се издава ежесечно на негово име и че неполучаването ѝ не го освобождава от задължението му да плаща дължимите суми. Съгласно чл. 196 б. "в" от тях ищецът има право едностранно да прекрати индивидуален договор, в случай че потребителят не е платил дължими суми след изтичане на сроковете за плащане по договора.

От представените с исковата молба фактури и приложенията към тях издадени в периода 15.07.2020 г. – 15.11.2020 г. /листи ** – ** от ч.гр.д. № *** г./ се установява, че за отчетния период 25.06.2020 г. – 14.11.2020 г. за телефонен номер *** ищецът е начислил за абонаментни такси и за използвани услуги сумата от 70,20 лв. Според тези счетоводни документи дължимите от ответника лизингови вноски са в размер на 6, 12 лв. по договора за лизинг- за базови аксесоари и в размер на 35, 56 лв. за устройство NOKIA ***, а дължимите суми за застраховка са в размер на 11,97 лв. С фактур а от 15.11.2020 г. на ответника е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на процесния договор за мобилни услуги в размер на три месечни абонаментни такси- 57,31 лв. както и сумата от 208, 40 лв. – начислени като предсрочно изискуеми лизингови вноски по договора за лизинг- за базови аксесоари от 08.07.2020 г. и по лизингов договор за временното и възмездно ползване на мобилно устройство NOKIA *** от 08.07.2020 г.

Видно от приложеното ч. гр. д. № *** г. по описа на Районен съд *** в полза на ищеца срещу ответника е издадена заповед № *** за изпълнение за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от *** г. за сумата от 383,90 лв., представляваща общ размер на задълженията на потребителя за абонаменти такси и услуги и неустойка за предсрочно прекратяване по процесния договор за мобилни услуги, както и за лизингови вноски по договорите за лизинг, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на заявлението- ***.10.2022 г. до окончателното ѝ изплащане. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск за установяване вземанията на ищеца към ответника е процесуално допустим, доколкото е предявен от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение, връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК и има за предмет посочените в заповедта за изпълнение вземания.

Предмет на установителния иск по чл. 422 ГПК е съществуване на вземането по издадената заповед за изпълнение и успешното му провеждането изисква установяване дължимостта на сумите по същата на посоченото в нея основание. Това предполага установяване наличието на валидно облигационно правоотношение между страните по процесния договор за мобилни услуги и договори за лизинг, че ищецът е изправна страна по тях т. е. че е осигурил възможност абонатът да има достъп до договорените мобилни услуги респ. че му ги е предоставил, както и че е предоставил ползването на

лизинговите вещи, размера на претендираните вземания, а по претенцията за неустойка – уговарянето на неустоечна клауза между страните по договора, настъпване на основанията визирани във фактическия състав на тази клауза, които дават право на мобилния оператор да начислява неустойка в търсения размер.

От събраните по делото доказателства категорично се установява, че между страните са съществували валидни облигационни правоотношения по договор за мобилни услуги за предпочетен номер *** от ***.2020 г., договор за лизинг от ***.2020 г., регламентиран от ОУ, имащ за предмет временното и възмездно ползване на мобилно устройство NOKIA *** с телефонен номер *** и по договор за лизинг от ***.2020 г., по силата на които, ищецът е предоставил на ответника за временно и възмездно ползване следните устройства- ***. По тези договори ищецът има качеството на предприятие доставчик на ел. съобщителни услуги по см. на § 1, т. 50 от ДР на ЗЕС/, а ответника на потребител на мобилни услуги по см. на § 1, т. 49 от ДР на ЗЕС. По договора за мобилни услуги операторът се е задължил да предоставя на потребителя услуги съгласно посочения тарифен план срещу заплащане от страна на последния на уговорената месечна абонаментна такса, ведно с цените на ползваните услуги, когато те не са включени в съответния абонаментен план. Договорът съдържа описание на абонаментния план, ценовите условия, като са посочени задълженията на потребителя и последиците от неизпълнението им. Договорът откъм съдържание отговарят на законовите изисквания за договори, сключени при общи условия, като включва необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на услугите. Видно от положения от ответника подпис върху нарочната декларация към договора, същият е декларирал, че е получил подписан екземпляр от ОУ, което сочи, че е запознат със съдържанието им и е съгласен с условия по тях.

Безспорно се установи по делото, че ищецът е предоставил на ответника съответната СИМ карта, с което е изпълнил задължението си да осигури достъп на последния до своята мобилна мрежа и до договорените далекосъобщителни услуги /арг. чл. 23 б. "б" от ОУ/. Фактът на предоставяне на СИМ картата е отразен в самия договор, а и следва от съдържанието на приложенията към процесните фактури, представляващо извлечение от автоматизираната система на оператора за ползваните услуги. Осигуряването на достъп до мобилната мрежа и до договорените услуги от страна на ищеца е породило насрещното задължението на ответника да заплати дължимите за това месечни такси, както и цената на допълнително използваните услуги, които не са включени в тарифния план. Основанието за заплащане на дължимите абонаментни такси е сключеният между страните договор, който съдържа същественото съдържание на правоотношението /страни, основание и предмет/, както и детайлно описание на начина и условията за предоставяне и ползване на уговорените мобилни услуги, както и тарифите по които последните ще бъдат таксувани. Следователно, независимо дали ответникът реално е използвал предоставените му

услуги по сключения договор, той дължи месечна абонаментна такса в размер 16, 99 с ДДС за телефонен номер ***. С процесните фактури за периода 25.06.2020 г. – 14.11.2020 г. на ответника е начислена като дължима за абонаментни такси и ползвани извън тарифния план услуги общо сумата от 70,20 лв. При съобразяване на размер на месечния абонамент по договора следва, че за процесния период на потребителя са начислени суми за ползвани услуги извън избрания пакет в размер на 19, 23 лв. с ДДС, като това са сумите начислени такси за потребление на мобилни услуги извън задълженията за заплащане на абонаментни такси. Вярно е, че фактурата не е основание за плащане, но в случая представените счетоводни документи не са нарочно създадени от ищеца за нуждите на процеса, а приложенията към тях отразяват данните за използваните услуги според автоматизираната система на доставчика, поради което съдът намира, че счетоводно отразените стопански операции са извършени т. е. услугите са предоставени, което от своя страна е породило задължение за заплащане на стойността им- противно на възраженията на особения представител в тази насока. Ответникът не твърди и не представя доказателства, които да установят, че е изпълнил задължението си за плащане, поради което за отчетния период 25.06.2020 г. – 14.11.2020 г. дължи на ищеца за абонаментни такси и използвани далекосъобщителни услуги горепосочена сума от 70, 20 лв.

На следващо място от събраните по делото доказателства категорично се установява, че между страните по делото е възникнала валидна облигационна обвързаност и по два договора за лизинг от ***.2020 г. Същите с оглед на същественото си съдържание имат правната характеристика на договор за оперативен лизинг по смисъла на чл. 342, ал. 1 ТЗ, при който лизингодателят се задължава да предостави за ползване вещь срещу възнаграждение. Ищецът е изправна страна по тези договори, тъй като е изпълнил основното си задължение да предостави ползването на лизинговите вещи – мобилно устройство NOKIA *** и следните устройства- *** за уговорения между страните период. Фактическото предаване на лизинговите вещи от лизингодателя на лизингополучателя не е спорно по делото, а и е удостоверено с полагането на подпис от последния в съответствие с клаузата на чл. 4 от всеки от договорите. Получаването на предметната престация по договора за лизинг е породило задължението на ответника да заплаща дължимото от него възнаграждение под формата на лизингови вноски в сроковете и размерите, уговорени между страните. По договора за лизинг от 08.07.2020 г. с предмет ползването на мобилно устройство телефон NOKIA *** ответникът е следвало да заплати на ищеца първоначална вноска в размер на 60.00 лв., платима към датата на сключване на договора и 23 месечни лизингови вноски в размер на 8,89 лв. всяка. С процесните фактури на ответника са начислени като дължими първа, втора, трета и четвърта вноски в общ размер на 35, 56 лв., като от него се претендират като неплатени общо 23 лизингови вноски. За тяхната дължимост в случая е без значение дали част от същите са падежирали, а друга част са

предсрочно изискуеми по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ОУ, тъй като са вземания възникнали от едно и също основание – договора за лизинг, чийто краен срок /08.06.2022 г./ е настъпил към момента на предявяване на иска. По договора за лизинг за базови аксесоари *** от ***.2020 г. размера на дължимата от лизингополучателя вноски е 1, 53 лв., като от него се претендират като неплатени 23 лизингови вноски в общ размер на 35, 19 лв. по вече изложените съображения възникнали от едно и също основание – договора за лизинг, чийто краен срок /08.06.2022 г./ е настъпил към момента на предявяване на иска, ответникът е останал задължен за сумата от 35, 19 лв., представляваща сбор от дължимите за възмездното ползване на базови аксесоари *** 23 лизингови вноски. В случая по делото ответникът не е ангажирал доказателствата нито за връщане на предоставените му устройства, нито за заплащане на лизинговите вноски, както на падежите на издадените фактури, така и до края на договора на падежите, посочени в него, като към датата на исковата молба са настъпили падежите за плащане на всички вноски по договора. В този смисъл ответникът дължи на ищеца както сумите за лизинговите вноски, за които са издадени приложените по делото фактури, така и лизинговите вноски до края на договора за лизинг. Ответникът, чиято е тежестта да докаже плащане на лизинговите вноски, нито твърди, нито представя доказателства за изпълнение на задълженията си, поради което се явява задължен по процесните два договора за лизинг.

Дължими от ответната страна са явяват и претендираните суми в общ размер на 11.97 лв. /по 3,99 лв. всяка/ за застрахователни премии за застраховано устройство NOKIA *** с IMEI ***, съгласно условията за плащане на абонаментния му план за отчетния период 15.07.2020 г.- 14.09.2020 г.

Останалото претендирано от ищеца вземане в общ размер на 57, 31 лв. има неустоечен характер и представляват форма на договорна отговорност на абоната, поради неизпълнение на задълженията му по договора за мобилни услуги от ***.2020 г. Съгласно ТР № 1/15.06.2010 г. по тълк. дело № 1/2009 г. на ОСТК, на ВКС съдът следи служебно за недействителността на клаузите за неустойка поради нарушаване на добрите нрави и без да е релевирано възражение от страната, а случая такова е и изрично наведено. Накърняване на добрите нрави е налице, когато са нарушени принципите на справедливостта, на добросъвестността в гражданските и търговските отношения, на предотвратяване на неоснователното обогатяване. Неустоечната клауза ще е нищожна поради накърняване на добрите нрави, когато единствената цел за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

В процесния договор за мобилни услуги, страните по делото са уговорили неустойка при предсрочното им прекратяване, поради неизпълнение на задълженията от страна на абоната. Клаузите, които я уреждат са действителни и валидно обвързват

страните по тях, доколкото не противоречат на морала и добрите нрави, и имат компенсаторен характер. Предвидени са да обезщетят вредите на доставчика от неизпълнението на поетите от абоната задължения, като в част от тях предварително страните са определили размера на същите, който не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни вноски по договора. Ограничени до трикратния размер на месечните абонаменти тази неустойка не нарушава принципите на добросъвестността и на забраната за неоснователното обогатяване и съответстват на присъщите за неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че уговорените в договора неустоечни клаузи не са нищожни и валидно обвързват ответника, съответно - могат да бъдат основание за начисляването на неустойка от страна на оператора, стига обаче да са се осъществили всички елементи от фактическия ѝ състав, очертан по волята на страните. Необходимо условие за възникването на правото на неустойка е прекратяване на договора за мобилни услуги преди изтичане на първоначално определения срок. Както бе посочено по-горе, съдът приема, че от събраните доказателства безспорно се установява, че ответникът не е платил в срок дължимите от него абонаментни такси и такси за предоставени услуги, за което са издадени съответните фактури. Съгласно чл. 26 и чл. 27 от ОУ плащането по фактурите следва да бъде извършено не по-късно от 18 дни от датата на издаването им, като неполучаването им не освобождава абоната от задължението му по тях. По делото липсват както твърдения, така и каквито и да е доказателства ответникът да е изпълнил задълженията си за плащане на фактурираните месечни абонаментни такси и използвани от него услуги, което е основание за едностранно прекратяване на договора от страна на оператора /чл. 19б, б. "в" от ОУ/. Противно на доводите на ищеца поддържани в депозираното по делото допълнително становище, факта на прекратяване на договорите за мобилни услуги преди изтичане на първоначално определения срок е относим /релевантен/ към възникване на вземането за неустойка. Видно от съдържанието на неустоечната клауза задължителен елемент от фактическия ѝ състав е предсрочното прекратяване на договора за мобилни услуги, а не е достатъчно да е налице само нарушение на задълженията на потребителя, както смята ищеца. В тази връзка в съдържанието на неустоечната клауза ясно и недвусмислено е посочено, че това вземане се дължи в случай на прекратяване на договора преди изтичане на първоначалния му срок и че се дължи за всяка СИМ карта по отношение на която е налице прекратяване. Този начин на уговаряне на неустойка кореспондира с действащите между страните ОУ и уреденото в чл. 19б б. "в" от тях право на мобилния оператор едностранно да прекрати договора при неизпълнение на задължението на абоната за плащане на ползваните мобилни услуги. Следователно без предсрочно прекратяване на договора за ищеца не може да възникне вземане за неустойка в уговорения размер. Волята на страните за това е категорична и очевидно е ясна за самия оператор, след като в представените по делото фактури е начислил

неустойки за предсрочно прекратяване на договори.

Прекратяването на договора поради неизпълнение на договорни задължения се подчинява на общите правила на чл. 87, ал. 1 ЗЗД за срок и форма. Неизпълнението на договорно задължение по причина, за която отговаря длъжникът, включително неплащането на възникнали задължения през предварително определен срок в договора, както е в случая, е основание за развалянето му според разписаното в чл. 87, ал. 1 ЗЗД. Следователно, доколкото процесния договор е сключен в писмена форма, изявлението за прекратяването му същото следва да е в такава форма и с него следва да се дава подходящ срок за изпълнение. За да породи действие това едностранно волеизявление на ищеца, то следва да достигне до ответника /арг. чл. 14, ал. 1 ЗЗД/. По делото нито се твърди от кога ищецът счита договора за предсрочно прекратен, нито кога е отправил нарочно волеизявление за развалянето му респ. кога то е получено от абоната. Не е ангажирал и доказателства в тази насока, поради което съдът намира, че същият не е упражнил надлежно правото си да прекрати процесния договор преди изтичане на срока му на 23.06.2022 г. по отношение на телефонен номер ***. Само предсрочното му прекратяване води до възникване на уговорената между страните компенсаторна неустойка. Съгласно трайната съдебна практика подаването на искова молба, с която кредиторът се позовава на последиците от разваляне на договора, доколкото препис от нея се връчва на длъжника, може да се разглежда като отправено до него волеизявление за прекратяване на договорната връзка между страните. В случая обаче исковата молба е депозирана в съда на ***.2023 г., след като е изтекъл срокът на действие на договора. Подаването на заявлението по чл. 410 ГПК не може да има подобна роля, доколкото то има за свой адресат съда и поради факта, че на длъжника не се връчва препис от заявлението, а от акта на съда /заповедта за изпълнение/. Освен това в случая заявлението на кредитора е депозирано в съда на ***.2022 г. т. е. след изтичане на срока на договора за мобилни услуги. По тези съображения, след като по делото не се установи ищецът предсрочно да е прекратил горепосочения договор за мобилни услуги, липсва елемент от фактическия състав на уговорената неустоечна клауза и за него не е възникнало претендираното вземане за неустойка в начисления общ размер от 57, 31 лв., равняващ се на сбора на три месечни абонаментни такси, като за пълнота на изложението следва да бъде посочено, че размерът на неустойката не е коректно изчислен, с оглед размер на месечната абонаментна такса по процесния договор- 16, 99 лв.

По изложените съображения този съдебен състав намира, че предявените искове следва да се уважат за сумата от 118, 19 лв., представляваща стойност на дължими абонаментни такси, ползвани далекосъобщителни услуги и застрахователна премия по процесния договор за мобилни услуги и по Застраховка „***“, за което са издадени фактури в периода 15.07.2020 г. – 15.11.2020 г. и за сумата от 208, 40 лв. - общ размер на дължимите лизингови вноски по процесните два договора за лизинг. Следва да се

отхвърли като неоснователен и недоказан искът относно вземането за неустойка за предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги в размер на 57, 31 лв.

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски, както в исковото, така и в заповедното производство /т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК, на ВКС/ се явява частично основателна. В исковото производство ищецът е доказал сторени разноски в общ размер на 1205 лв.- като е обективизирано искане за присъждането им, като с оглед уважената част от исковете същият има право на възстановяване от ответника на сумата от 1925, 11 лв. В заповедното производство, са доказани сторени разноски в общ размер на 325,00 лв., съразмерно с уважената част от исковете, ответникът следва да понесе разноски в размер на 276, 48 лв. Ответникът, макар и да има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете, не е заявил, че претендира такива.

Мотивиран от горното, Районен съд Павликени, IV-ти състав

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че **Е. Й. М., с ЕГН *****, с адрес село *** ДЪЛЖИ на "Й. Б." ЕАД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 3ЗД СУМАТА от 118, 19 лв. /сто и осемнадесет лева и деветнадесет стотинки/, представляваща обща стойност на дължимите абонаментни такси, използвани далекосъобщителни услуги и застрахователна премия по договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от ***.2020г. и по Застраховка „***“, както и СУМАТА от 208, 40 лв. /двеста и осем лева и четиридесет стотинка/ – общ размер на дължимите лизингови вноски по договор за лизинг от ***.2020 г. за Базови Аксесоари и по договор за лизинг от 08.07.2020 г. за NOKIA ***, ведно със законната лихва върху тези суми, считано датата на подаване на заявлението в съда – ***.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение № *** г. по ч. гр. д. № *** г. по описа на Районен съд ***.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от **"Й. Б." ЕАД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** против Е. Й. М., с ЕГН *****, с адрес ***, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 3ЗД и чл. 92, ал. 1 3ЗД за приемане на установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 57,31 лв. /петдесет и седем лева и тридесет и една стотинки/ представляваща размер на неустойката дължима за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от ***.2020г., КАТО неоснователен и недоказан.**

ОСЪЖДА Е. Й. М., с ЕГН ***, с адрес *** ДА ЗАПЛАТИ на "Й. Б." ЕАД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, СУМАТА от 1025, 11**

/хиляда двадесет и пет лева и единадесет стотинки/, представляваща общия размер на направените в исковото производство разноси, съразмерно с уважената част от исковите, **КАКТО и СУМАТА от 276, 48 лв. /двеста седемдесет и шест лева и четиридесет и осем стотинки/**, представляваща сторените в заповедното производство разноси, съразмерно с уважената част от исковите.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по частно гражданско дело № *** г. по описа на Районен съд ***.

Съдия при Районен съд – Павликени: _____